

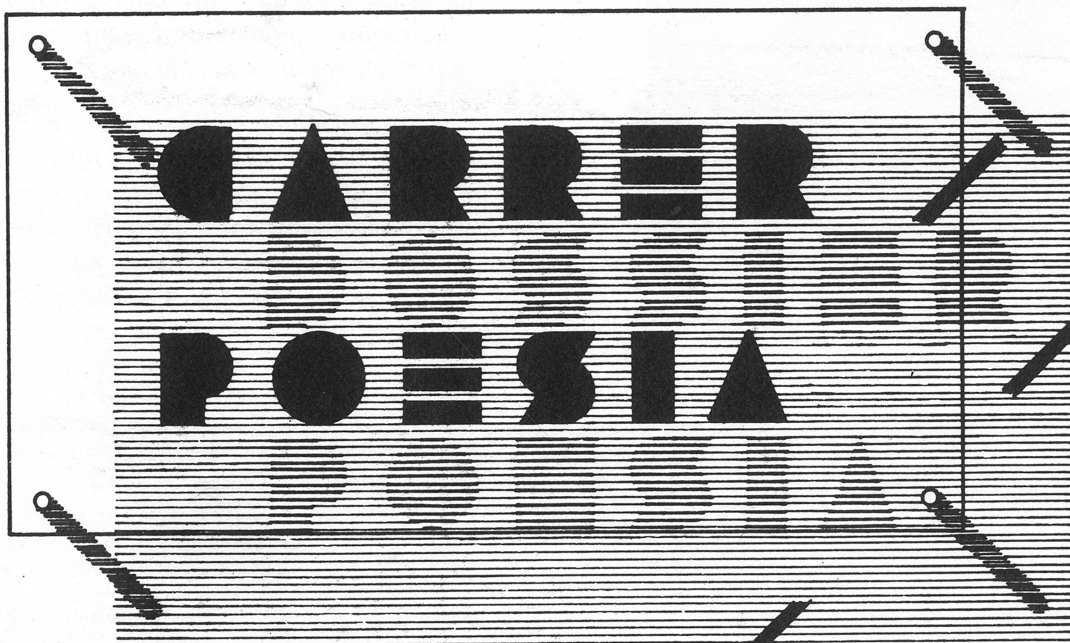
EL PRESSO

de Montbau

BUTLLETI INFORMATIU BIMESTRAL
DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

juny-juliol 1.983

10

Ja tornem a ser al carrer segons la promesa que havíem fet i la voluntat que sempre ens ha animat de fer del Ressò un vehicle periòdic de comunicació entre els associats. Com un fruit primerenc de l'estiu que esclata un any més, us arriben aquests fulls.

Aquest número conclou la sèrie d'entrevistes als antics presidents de l'Associació, la mirada enrera, el passat pròxim, la nostra identitat. Les conclusions, si n'hi ha, que les tregui cadascú. Però la vida segueix i ens planteja nous trencacolls. La il·lusió, en tot, no s'ha esvaït. Així el dossier d'aquest número va dedicat a la poesia, és a dir, a l'esperança, a l'esperança de demà, a l'esperança d'una vida més plena i més feliç.

A l'esperança, també, d'encetar un nou camí en les relacions amb els edils sortits de les urnes, als quals, sincerament des d'aquí felicitem i encoratgem a plantejar-se la seva tasca amb la participació de la ciutadania.

Les activitats s'esllanguiran amb la calor. Farem un parèntesis vigilant i reflexiu i tornarem aviat entre festes, reivindicacions, cultura i esbarjo a plantejar-nos la convivència. Prepareu-vos a treballar que feina hi haurà per a tothom, i no és una amenaça sinó una necessitat. Bon estiu!

Ya hemos vuelto a salir a la calle según la promesa que hicimos y la voluntad que siempre nos ha animado de hacer del Ressò un vehículo periódico de comunicación entre los asociados. Como un fruto primerizo del verano que estalla un año más, os llegan estas hojas.

Este número cierra la serie de entrevistas a los antiguos presidentes de la Asociación, la mirada atrás, el pasado próximo, nuestra identidad. Las conclusiones, si las hay, que cada uno las saque. Pero la vida sigue y nos plantea nuevos rompecabezas. La ilusión, con todo, no se desvanece. Por eso el dossier de este número viene dedicado a la poesía, es decir, a la esperanza, a la esperanza de mañana, a la esperanza de una vida más plena y más feliz.

A la esperanza, también, de empezar un nuevo camino en las relaciones con los ediles salidos de las urnas, a los que muy sinceramente desde aquí felicitamos y animamos a plantearse su tarea con la participación de la ciudadanía.

Las actividades palidecerán con el calor. Haremos un paréntesis vigilante y reflexivo y volveremos pronto con fiestas, reivindicaciones, cultura y recreo a plantearnos la convivencia. Prepárense a trabajar que trabajo habrá para todos y no es una amenaza, sino una necesidad. Buen verano!

ENTREVISTA A JOAN CERVERA FITA

Esta entrevista de hoy es la última de nuestro recorrido cronológico por la trayectoria de la Asociación, desde su comienzo como entidad hasta nuestros días.

En esta ocasión nos encontramos con Joan Cervera Fita, el último expresidente de esta Asociación. Es natural de Barcelona, casado, con 62 años de edad y jubilado de su actividad en una empresa de comunicaciones.

Este período que nos ocupa hoy, además de ser corto por su duración, un año y dos meses (de abril del 80 a Junio del 81), no fue muy activo en iniciativas y proyectos a realizar, se limitó a continuar con lo que ya estaba en marcha, fue un período de transición hasta que se cubriese de nuevo el puesto de presidente; y así comenzar la etapa del actual presidente Albert Bastardes.

El presidente Joan Cervera en el momento de la entrevista.

— ¿Participaba en alguna actividad dentro de la Asociación antes de su cargo como presidente? ¿Qué contactos tenía con la entidad?

— Antes de mi cargo no había trabajado activamente dentro de la Asociación, ni tampoco conocía mucho su funcionamiento. A quien sí conocía era a las personas que trabajaban en ella.

— ¿Por qué su decisión de presentarse como presidente? ¿Tenía algún objetivo concreto?

— En realidad no me presenté, me vinieron a buscar cuando Ramon Batlle cansado después de mucho tiempo de trabajo quiso dejar la presidencia. Esto a mí me supo muy mal. Yo fui a hablar con Batlle y le dije que no lo dejase, pues era un mal momento; le comente que yo era ya una persona muy mayor, tenía mucho trabajo y no podía dedicar muchas horas; pensé que lo ideal era que él continuara un poco más hasta que encontráramos a la persona que pudiera sustituirlo con una mayor garantía.

Por otro lado, a pesar de mi insistencia para que continuara, también comprendí su cansancio y temiendo que A.V. cayera en manos no oportunas me presenté, pero eso sí, dejé muy claro que mi intención era ser un presidente de transición, o sea que aguantaría el tiempo preciso hasta que se encontrara una persona que pudiera sustituirme.

— ¿Cómo se encontraba en aquel momento la Asociación de Vecinos?

— La Asociación estaba muy viva, y con viva, me refiero a que tenía problemas candentes y existía un cierto ambiente. En cuanto al número de socios, la situación no era muy brillante por la cantidad de bajas que se habían producido. Por ello la marcha de la Asociación era pausada.

A pesar de la escasa participación masiva, se contaba con gente de mucha calidad que se entregaba y colaboraba en la marcha de la Asociación. Es importante que se encuentren personas capaces de canalizar esta tarea, pero claro, siempre es necesario el apoyo y participación del

barrio.

— ¿Cuáles eran en aquella época los problemas más importantes?

— De problemas había muchos, por ejemplo el problema de los Jubilados. Como recordaréis en la anterior entrevista de R. Batlle ya nos comentó los roces que hubo entre la Junta de la Asociación y la vocalía de Jubilados a raíz de la utilización exclusiva de los nuevos locales por parte de esta vocalía.

El problema surgió a partir de que los representantes de la vocalía exigieron la exclusividad de los locales. No se dieron cuenta de que allí había unas personas que estaban realizando un trabajo cultural para la gente mayor (clases de adultos), nos pareció que era una labor muy positiva y no pudimos darles el local, les cedimos una sala pero los jubilados no la aceptaron.

Esto fue un problema muy grave y que lo recuerdo con dolor, pues considero que a los ancianos se les debería prestar mayor atención y concederles más servicios

de los que tienen actualmente en el barrio.

— **¿Se realizó algún logro?**

Bueno, de logros pocos, pues estuve un tiempo reducido. Intenté, y creo que algo se consiguió, armonizar dentro de la Junta las distintas tendencias no sólo de carácter sino de ideas políticas, creo que fue una labor muy interesante a la vez que difícil.

Mi manera de actuar, y también lo que pienso, siempre ha sido muy respetuosa con la decisión de la mayoría. En este aspecto llegamos a funcionar bastante bien, aunque he de reconocer que de esta forma se restaba operatividad.

— **Parece ser que en su período no hubo muchas iniciativas, se considera una etapa poco dinámica. ¿Por qué?**

Ciertamente, no hubo dinamismo para potenciar nuevas acciones, pero las actividades que ya se daban en el barrio siguieron funcionando, pero eso sí, sin intentar hacer nada nuevo, esa es la verdad. Se potenció lo que ya existía.

Considerándome yo presidente de transición, uno de mis objetivos más importantes fue el de no hipotecar la A.V. Ibamos con mucho tiento en todo lo que era inversiones económicas.

— **Nos hemos enterado que al final de la presidencia de Ramon Batlle se formó una comisión para redactar un documento en el cual se reflejaba la línea de funcionamiento que debía seguir la Asociación. ¿Qué nos puede contar de esto?**

Este documento lo heredé, pero con todo mi apoyo, se me ofertó en el momento de entrar, lo examiné y me pareció muy oportuno, pues en el se pretendía que nadie cambiara la línea actual de la A.V. Era la espina dorsal de la Asociación de Vecinos.

— **¿Nos podría explicar algo de contenido de este documento?**

Bueno, así de memoria, tendría que repasarlo. Es un documento en el cual la A.V. se configura para todos los vecinos, no es exclusivista, es democrática. Recogía normas que a mí, personalmente, me parecieron estupendas.

— **¿Cómo dimitió?**

Yo deseaba marchar de la A.V. a corto plazo y entre tanto evidentemente se buscaba un presidente que tuviera la suficiente capacidad para el cargo y esta persona se presentó un día. A partir de ese momento ya se empezó a proyectar el cambio y este se hizo en una Asamblea. Albert Bastardes presentó su candidatura después de un llamamiento y yo la apoyé.

— **¿No hubo ninguna otra candidatura?**

A pesar de que esperábamos otra candidatura de oposición, ésta no llegó a presentarse.

— **¿Desearía hacer resaltar algún aspecto o anécdota en su etapa de presidente?**

Pues sí. Recuerdo que en una ocasión que nos visitó Merçé Sala, ésta insistió mucho en la construcción de nuevas viviendas en el único solar edificable que aún hoy nos queda en el barrio (final C/. Benlliure). Yo me opuse rotundamente, pues creo que este solar debe estar destinado para la construcción de edificios sociales (biblioteca, guardería, local de Jubilados...) Con la propuesta de Merçé Sala únicamente conseguiríamos que Montbau empezara a convertirse en otro de los muchos barrios superpoblados que rodean Barcelona.

— **Siendo el último expresidente, ¿Nos podría comentar un poco el proceso seguido por esta A.V.?**

Es evidente que mirando la vida de la Asociación desde nuestros días ha existido una gran apertura. Pues desde las primeras presidencias, formadas por una junta cerrada (por el mismo sistema político que reinaba en España en aquel momento), a la actual, ha variado en su forma de actuar, se ha hecho más abierta para que cupiesen personas de distinta ideología política. Situación que antes no se daba.

A pesar de esta apertura que nadie la puede negar, creo que no se ha llegado al fondo, pues Montbau es difícil, existen unas barreras estancos que nosotros no logramos romper, pienso que la Junta actual lo irá resolviendo, nosotros, y he de confesarlo, no lo logramos.

— **¿Estas barreras estanco de las que nos habla son las diferentes zonas del barrio, como "Las Casitas Blancas", los militares, la 2. fase...?**

Si estos compartimentos son estas zonas que mencionáis, es muy difícil penetrar de forma armoniosa.

En la primera etapa participaba en la Asociación sólo un sector, después hubo un giro enorme pero no se logró, al menos mientras yo estaba, el romper estas barreras. Era una situación muy sectorizada y politizada, se intentó dialogar con personas que estuvieron en contra de la A.V. en su nueva estructura, pero no llegué a un diálogo participativo.

— **¿Se podía sentir algún grupo o sector antes mencionado marginado o no representado dentro de la A.V.?**

Muchos se automarginaron. Un caso curioso me ocurrió con el club de fútbol. Con este grupo, a parte de usar el local y no colaborar en nada, no llegamos a un diálogo; estuve tentado de echarlos pero sin duda, no era el sistema de actuar; pero como os he dicho, no llegué a dialogar.

— **En otras etapas anteriores, y como nos decían los propios presidentes, un problema muy a tener en cuenta era la Juventud, pues no se llega, nunca del todo, a encauzar los distintos estilos, llegando incluso**

en ocasiones, a enfrentamientos entre ellos ¿En su etapa participó la Juventud?

En este período no había enfrentamientos, ni tuve roces con ellos, pero os reconozco que tampoco participé mucho, ni se integró demasiado.

De los jóvenes que participaban tengo un gran recuerdo, era gente muy maja.

— **Está en contacto actualmente con la Asociación de Vecinos?**

Francamente, no, creo que funciona bien por el entorno que veo.

— **¿Ud., y ahora como vecino de Montbau, qué petición haría para el barrio?**

Esto es muy complejo. Por ejemplo esta revista es muy importante y ayuda a que los vecinos vean a la Asociación como "su asociación", que sea una entidad de todos.

Por otro lado la necesidad de intensificar los servicios, pero esto no siempre está en manos de una Asociación de Vecinos por cuestiones económicas.

Al empezar esta labor pretendíamos además de ver la evolución que ha sufrido una entidad como lo es la Asociación de Vecinos, conocer una parte muy importante de ella, como es la figura del presidente. Ya hemos visto que en unas ocasiones todo giraba en torno a él, en otras podía ser una necesidad burocrática, y la vida de la Asociación era llevada de forma más democrática por la Junta.

Seguro que entre nuestros lectores habrá habido preferencias por unos u otros, a todos se podría censurar en alguna actuación y criticar algún aspecto, pero también es cierto, y creo que todos estaremos de acuerdo, que gracias a todos ellos, junto con las personas que quizás de forma más anónima también colaboraban, se han llenado 20 años de vida de nuestra Asociación. A todos les damos las gracias por su colaboración.

POESIA ERES TU!

G.A. BECQUER

Si el fet de tenir a Montbau un carrer que es diu Poesia, no fós suficient justificació per fer un dossier, nosaltres en podríem afegir tantes que amb elles escriuríem una poesia interminable. Però pensem, que també podríem afegir-hi els motius que tots vosaltres, estimats i necessaris lectors, teniu.

Ens agradaria que la poesia no quedés tancada al dossier del butlletí de l'Associació, sinó més aviat com a característica pròpia, deixar-la lliure i insinuada; per la qual cosa hem volgut que aquest dossier sigui una primera mostra de la poesia que es fa a Montbau, per això publiquem les poesies dels nens i nenes de l'Escola Boloo. I aprofitem aquestes pàgines per anunciar el Recull de poesies 1983, que amb l'intent de reunir els treballs dels montbauencs, pensem convocar per a la Festa Major d'aquest any.

També hi incluïm una nota del nostre corresponsal al II Concurs Sant Jordi 1983.

*Qualsevol cosa fàcil i sencilla:
passejar, per exemple, o bé llegir en veu alta.
Qualsevol gest que no mogui discòrdia,
qualsevol color nou i tantes fulles
desficiosos de vent i de pluja.*

M. Martí Pol

prohibido mirar

POESIA ERES TU!

G.A. BECQUER

Si el hecho de tener en Montbau una calle que se llama Poesía no fuera suficiente justificación para hacer un dossier, nosotros podríamos añadir tantas que con ellas escribiríamos una poesía interminable. Pensamos que también se podrían añadir los motivos que todos vosotros, queridos y necesarios lectores, tenéis.

Nos gustaría que la poesía no quedara encerrada en el dossier del Boletín de la Asociación, sino más, como característica propia, dejarla libre e insinuada y por lo cual hemos querido que este dossier sea una primera muestra de la poesía que se hace en Montbau, por esta razón publicamos las poesías de los niños y niñas de la escuela Baloo.

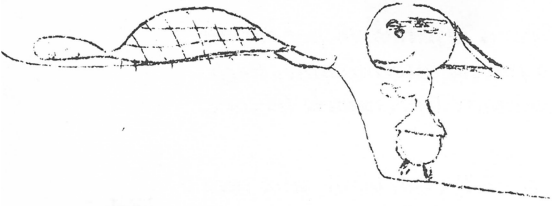
Aprovechamos estas páginas para anunciar el Recull de poesies 1983, que con el intento de reunir los trabajos de los montbauenses, pensamos convocar para la Festa Major de este año. También incluimos una nota de nuestro corresponsal en el II Concurs Sant Jordi 1983.

*Qualsevol cosa fàcil i senzilla:
passejar, per exemple, o bé llegir en veu alta.
Qualsevol gest que no mogui discòrdia,
qualsevol color nou i tantes fulles
desficiosos de vent i de pluja.*

M. Martí Pol

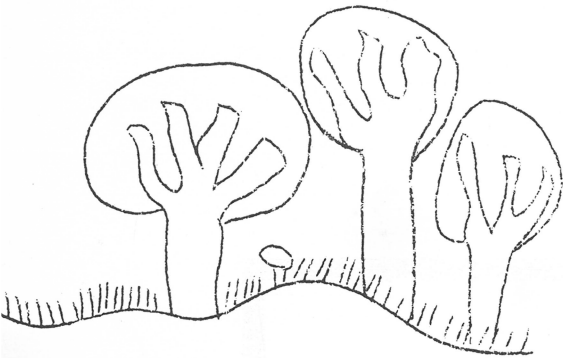
La tortuga és poruga
i se'n anava al mar,
de sobte sent un soroll de home
que la volia agafar,
la tortuga es poruga
i neda depressa
perquè es vol escapar.

HERENA 1r.

Hi havia una vegada un bosc molt
tranquil. Una nena agafava moltes
maduixes amb un cistell.
Però... va venir un caçador i va matar
un conill que sortia del seu cau i
aquell conill era de la nena i quan el
va veure mort es va posar a plorar.
Aquesta és la història del bosc que
ja no estava tranquil.

CLARA GOULA 1r.

El meu joc

Jo tinc un joc molt bonic
que sempre jugo
amb els meus amics.

Si vulguéssis jugar
jo te'l deixaria,
si no puguéssis venir
jo te'l portaria.

SILVIA T. 2n.

Sant Jordi
mata l'aranya
amb una escopeta
de canya

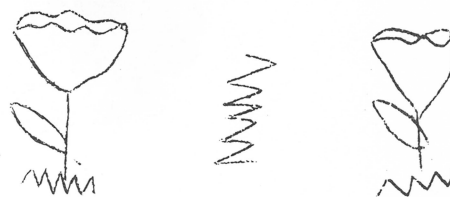
MIGUEL 1r.

La flor

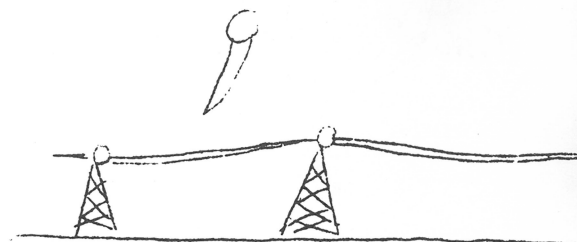
*La flor perfumada
creix al jardí
amb un vestit blanc
que perfuma el camí.*

ANNA RIBAS 2n.

La cosa estranya

*La cosa estranya no afanya.
Si algú l'afanya ni amb peu
ni amb canya.*

XAVIER M. 2n.

Els mitjons

*Si quan arriba el fred el peu vols abrigar
un mitjó de llana t'has de posar.*

*Els mitjons són de tots colors
blaus, verds, vermells i grocs.*

*De tota mida n'hi ha
per un peu petit i per un de gran.*

Els pallassos els porten ratllats i apedaçats.

*Els llargs, el coll de les girafes van imitar,
els altres, curts es van quedar.*

*A vegades se't trençarà
i el dit gros del peu et sortirà.*

*Per parelles sempre van,
como les sabates i els guants.*

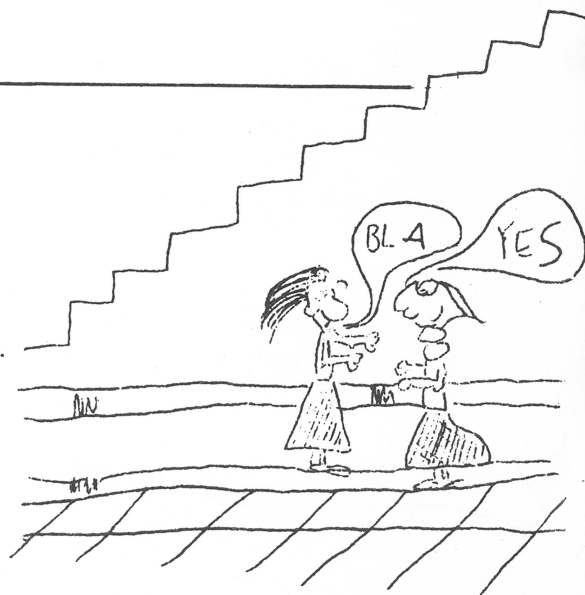
CLARA JANE 3r.

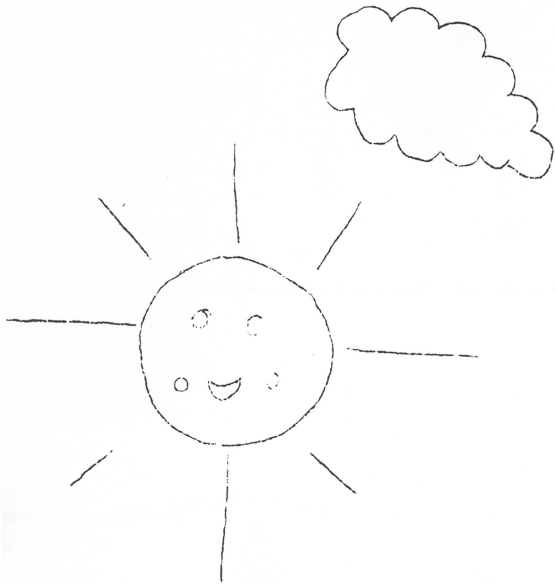
Les veïnes del meu pis

*Les veïnes del meu pis
xerren i xerren a l'escala i al passadís.*

*Sempre parlen del mateix,
del preu de la carn i el peix,
escolten les converses dels demés
i cada cop en saben més.*

ORIOL ASENSIO 3r.

El matí

La claror del sol em desperta,
obro la finestra
i tinc el mar a prop.

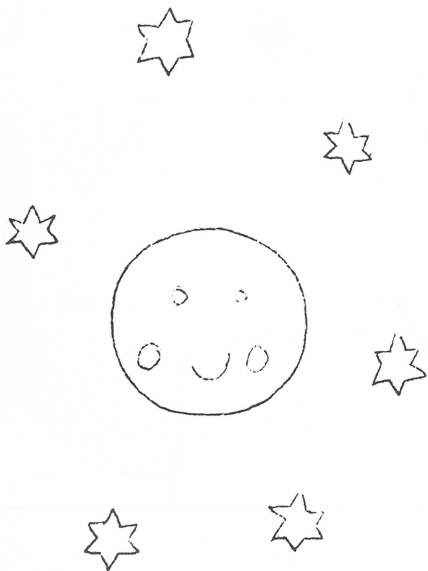
Noto com el vent bufa sobre l'aigua
i me n'adono dels seus colors.

Diferents verds llueixen en els pins
i sobre el mar una vela blanca
avança a poc a poc.

També veig el sol
com s'enfila per l'horitzó.

I així cada matí me n'adono
de les coses boniques que hi ha
a les muntanyes, en el cel i en el mar.

LAIA PINEDA 4t.

NIT

Nit, negra nit,
ets rica i plena,
d'un collar de perles
escampades que formen dibuixos.

Cada nit se'n moren quatre
i en neixen cinc.

Nit, negra nit,
un brillant rodó
que sura sobre la teva capa negra
il·lumina el nostre planeta.

Nit, negra nit,
sempre que surts
me'n vaig al llit.

LAIA PINEDA 4t.

VOLDRIA SER CONILL

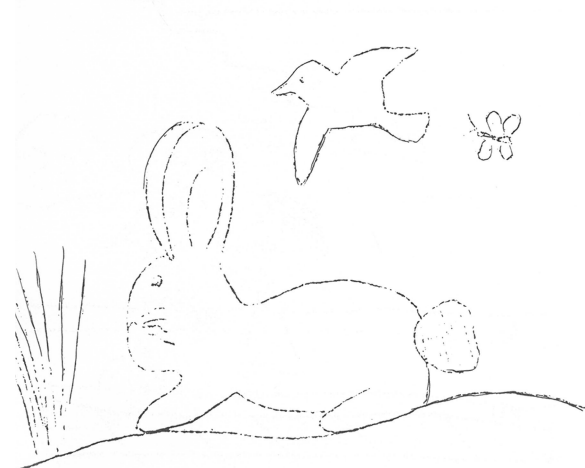
Voldria ser conill
i saltar pel bosc,
veure les flors boniques,
els animals del bosc.

Voldria ser conill
amb la cua de cotó,
les potes ben lleugeres
i el nas ben rodó.

Voldria ser conill
i a la matinada amb la rosada
em rentaria la cara.

Que feliç seria si fos conill.

EUGENIA ORTIZ 4t.

La meva finestra

*Mirant per la meva finestra
veig el jove cant d'un ocell,
ha arribat amb la primavera,
l'any que ve ja serà més vell.*

*Es talment una musiqueta
sortida del millor instrument,
és un suau fil de llana
que molt hàbilment s'endú el vent.*

*També es veu un petit terrat,
que explica a totes les veïnes
com la primera flor del mes,
és una rosa sense espines.*

*Com si fos molt valiosa joia
ens l'ha portada una princesa,
ha vingut amb el seu sèquit
tot plegat amb molt bellesa.*

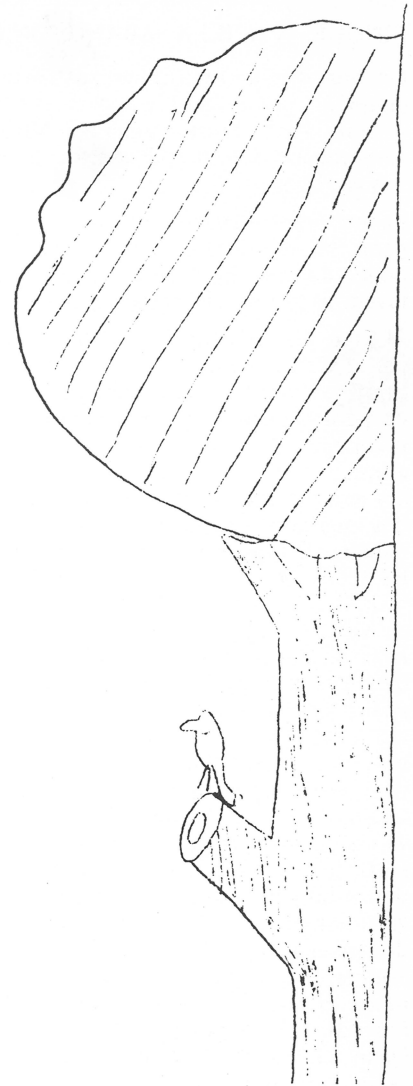
*Semblaven cents de papallones,
desfilant i marcant el pas.*

*Potser sols va ésser un mal somni
però que ja mai oblidaràs.*

*He vist passar bastants vailets,
que van xiulant estridentment,
mentre canten cançonetes
i un entre tots canta dient:*

*Quan ha arribat la primavera,
que bonic que n'està el meu poble
ni hi ha pas res que el sobrepassi
perquè és el més gran, maco i noble.*

CARLES BARDES 5è.

La ciutat

*Oh gran ciutat!
tu amb les teves fàbriques*

*Oh gran ciutat!
tu amb la teva grisor
amb els teus gratacels*

*Oh gran ciutat!
tu amb els teus cotxes*

*Tu amb els teus carrers
tu que de tant en tant tens un parc
on petits i grans s'hi poden seure*

*Oh gran ciutat!
Tu amb el port
tu amb els teus semàfors
els teus senyals de circulació
Oh gran ciutat!*

*Jo et voldria neta, polida,
amb grans parcs i molts arbres,
però... malgrat tot, t'estimo,
perquè tu ets la meva ciutat.*

GUILLEM GOULA
JUAN M. RODRIGO 6è.

CINQUE A L'ILLA ABANDAONADA

Un bon dia, la Tana diguè tot entrant a cinquè:

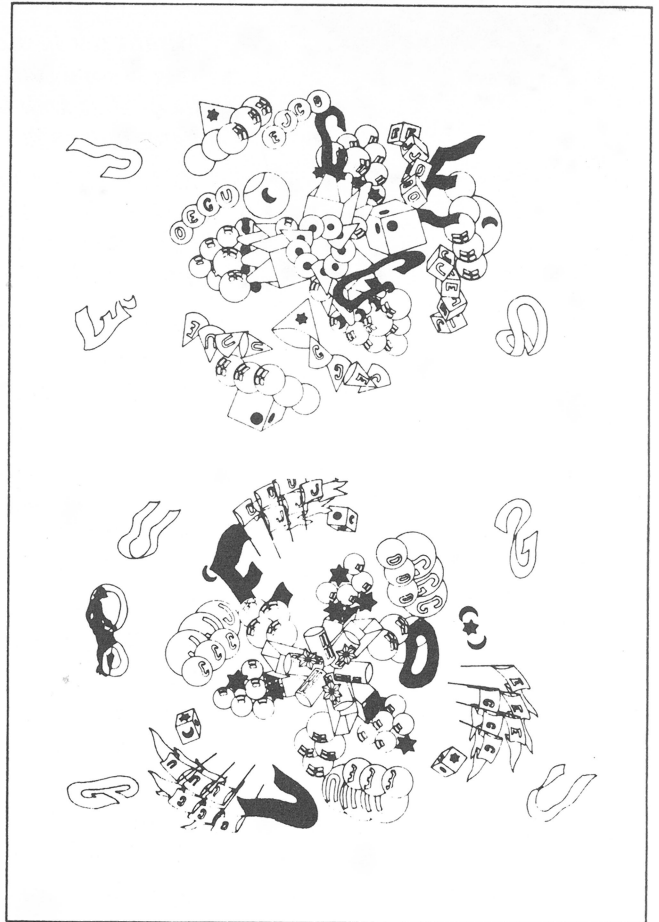
- Nois, anem de campaments a Mallorca amb vaixell! I tots cridàvem esbojarrats:
- Visca! Visca!

La nit abans d'anar-hi, tothom es va preparar bé la motxilla. Aquella nit no va poder dormir ningú del nerviosos que estàvem ni tan sols la Tana! (Quines coses)

El gran dia! Al vaixell ens vam preparar per al viatge. Vam sortir de Barcelona! El camí va ésser tranquil... Però el capità es va perdre i tothom anava amunt i avall preocupat. Al cap de dos dies vam arribar a una illa... Però no era Mallorca, sinó que era una illa abandonada! Ningú a part de dos mariners i nosaltres es va atrevir a baixar . Quan vàrem arribar vam plantar les tendes ja que el vaixell no tenia combustible. Ja vam avisar per ràdio, ja, però el vaixell amb combustible de recanvi trigà dos dies en arribar. En aquests dos dies ens van passar moltes coses. Vam anar a investigar la muntanya i vam trobar una cova. Com que portàvem les llanternes, hi entràrem. Quan ja estàvem ben endins, en Sergi va tirar una bomba fètida, feia molta pudor. L'únic que se'n recordava de la tornada era l'Oriol i quan vam sortir a fora l'Eva García i l'Ilènia li van donar un petó i una abraçada. L'Oriol es va posar vermell. Però el divertit va ésser de baixar amb en Sergi, que havia tirat la bomba fètida, perquè es va posar una pinça al nas. La Tana el va agafar per l'orella i el va portar així fins a baix. Quan vam arribar en Sergi, portava una orella que semblava d'elefant. La Tana va agafar la caixa de bombetes fètides al Sergi i obrí una bomba i se la va ficar al nas. Quan la va treure en Sergi estava tot groc. A la nit, en David, en Mateu i l'Eloi van anar a la tenda de la Tana i a dintre del llit van posar una taràntula de plàstic, quan es va estirar, en veure-la es va espantar tant que es va agafar d'una corda, que havien posat, on a dalt hi havia un ou lligat. L'ou li va caure pel cap. Aleshores en Mario en Sentir els crits de la Tana, tot preocupat agafà la navalla. (L'aranya estava plena de suc de tomàquet amb dos forats). Quan l'aixafà amb la navalla vàren rebre una dutxa de suc de tomàquet. Al dia següent, vam descobrir una base de la segona guerra mundial. En Víctor va pujar a una ala d'avió i la va trencar. S'assegué a la roda i la petà. Vam entrar a la base i vam trobar un mapa d'allà, que més tard donaríem a l'armada. En Víctor novament va trencar una cadira. (Adverteixo que era perquè a part del pes d'en Víctor, tot estava mig podrit). A les cinc va arribar el vaixell i vam tornar.

FI.

DAVID SANCHEZ 5è.

Ecos del juego, Herminio Molero

Sin titulo, José Antonio Sarmiento

desfa. ol(ηος) za poi dida y 2. as. 3. as en nes del inmer edio d leben ca. ero de p umano, i extern del ler obra uella en compos que p DESÍAS uis de L nto qui aun en alaga y s dole suav	it. país, resión art le la pal , de q comp le cor: 4. Gc imien expr aje. y ar ción idi de le q i está vece verso al g aso; una Cierto onas, de la n de el án puro dele	del o la i jeta s ca el bras vers o pro mano, lo bel una o de es tendim te de la ectura m. ulta el v s de PO) a. 6. ecialr lfricc sía efiniit ras d leza f insun

LLIBERTAT

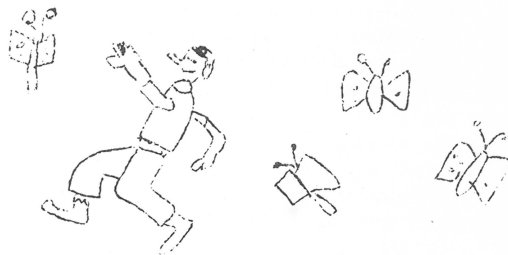
A mí m'agraden molt les papallones. Cada dia sortia al camp i admirava la seva bellesa i pensava amb lo bonic que seria poder-les tenir més aprop. Fins que un dia, vaig sortir i en vaig agafar unes quantes i les vaig ficar dins una capsa de vidre.

Aquella nit el meu somni va ser molt tranquil, semblava que jo era una de les papallones que jo havia caçat i anava buscant una sortida desesperadament. M'estava quedant sense oxigen i anava corrent d'un lloc a l'altre, volguen fer força a les parets per apartar-les i poder sortir. Però tot l'esforç va ser inútil estava presoner, dins la capsa.

Em vaig despertar anguniós, vaig anar corrent a lliberar a les papallones, jo tambué vaig sortir amb elles corrent pel bosc: erem lliures.

Des d'aquell dia vaig comprendre que la llibertat era molt més important del que jo pensava, i molt més valiosa que la bellesa.

JORDI MARTINEZ 6è.

II CONCURS LITERARI "SANT JORDI 1983"

EL DIA 22 D'ABRIL TINGUE LLOC A LA SALA D'ACTES DE L'INSTITUT DE BATXILLERAT "NARCIS MONTURIOL" LA CLOENDA DEL II CONCURS LITERARI QUE, INSTAURAT PER L'ASSOCIACIO DE PARES D'ALUMNES DEL MATEIX, AMB L'ASSESSORAMENT DEL SEMINARI DE LA LLENGUA CATALANA ASSOLI ENGUANY LA SEVA EDICIO.

VA ESDEVENIR UNA GRAN I VERITABLEME FESTA MAJOR DE LES NOSTRES LLETRES: L'AMBIENT, COM S'ESCAU, EXTRAORDINARI; ELS NIVELLS GENERALS DELS TREBALLS PRESENTATS, MEREIXIDORS D'EXCEL·LENT I LA PARTICIPACIO DE LA JOVENTUT DE L'ENTORN, MULTITUDINARIA.

ASSENYALAREM, FENT PETITA HISTORIA QUE EL SR. MIQUEL STRUBELL i TRUETA, CAP DEL SERVEI DE LA NORMALITZACIO DE L'US DE CATALA, DEL DEPARTAMENT DE CULTURA DEL GOVERN DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA, VA LLIURAR ELS PREMIS.

PER LA TARDA ES PROJECTA, AL TEATRE-CINEMA DE LLARS MUNDET, CEDIT GENTILMENT PER LA SEVA DIRECCIO, LA PELLICULA HISTORICA "COMPANYNS, PROCES A CATALUNYA".

VAREM PRESIDIR LA FESTA, FENT COSTAT AL Sr. STRUBELL, EL DIRECTOR DE L'INSTITUT Sr. ARTURO LAMAS; EL Sr. INSPECTOR DELEGAT DE LA ZONA; EL CAP DEL SEMINARI DE CATALA i UN VOCAL DE LA JUNTA DIRECTIVA DE L'AA.PP. D'ALUMNES, REPRESENTANT AL PRESIDENT Sr. PERE LEON, GRAN AMIC NOSTRE i EX-DIRECTIU DE L'ASSOCIACIO DE VEINS DE MONTBAU.

PARTICIPAREN:

I.B. NARCIS MONTURIOL

ESCOLES DE LLARS MUNDET

ESCOLA BALOO

COL·LEGI E.G.B. - PAU CASALS

COL·LEGI E.G.B. - ENRIC BORRAS

CREIEM QUE EL SEU EXIT, FORÇA ACCENTUAT I COLPIDOR, ENCORATJARA A TOTS -ORGANITZADORS i PARTICIPANTS- PERQUE, COMPTANT D'ANTUVI, AMB LA MATEIXA GENEROSITAT DE LES ENTITATS QUE DONAREN ELS GUARDONS ENGUANY -AMB ESCRÉIX I DE VALOR- EL PROPER SANT JORDI, SIGUI UNA NOVA I ESCLANTANT "DIADA" AMB LA LLENGUA NACIONAL CATALANA' PLENA i JOIOSAMENT RECOBRADA.

Escribir lo que representa para mí la poesía es muy difícil. Sin recurrir a fáciles tópicos becquerianos, del tipo "la poesía eres tú" o más modernos como "poesía es una arma cargada de futuro"; podemos ver que árdidamente la prosa proporciona fluidez del sentimiento, o lo que es lo mismo, la poesía goza de una mecánica óptima para ello.

La poesía es para los no iniciados en este antiguo culto, algo hermético y profundo, un mundo al cual sólo tienen acceso unos tipos raros que se complican la vida lo indecible, metrificando, rimando o simplemente cortando las frases cada cierto tiempo, como a voleo, ¡ja!, exclama el raudo devorador de sutilezas literarias tipo Marcial Lafuente Esfahanía, Tellados y purrias por el estilo, con lo fácil que es escribir de corrido, sin más límites que las dimensiones del papel, ¿por qué no escriben como las personas normales?...

El iniciarse en la lectura de poesía no es fácil, no nos engañemos, hay que saber escoger bien y en el momento oportuno anímicamente para que ello no dificulte los primeros pasos... después ya todo vendrá rodado, descubrir nuevos autores, releer los leídos hace tiempo, (todo buen libro exige una relectura al cabo de unos años), etc. se convertirá en una pasión a veces incontrolable, me he pasado tardes enteras durante semanas tras un libro pateándome docenas de librerías, para una vez conseguido el ejemplar, leérmelo en un bar cercano para que el tiempo no nos separara más.

Bueno, pero todo eso ¿por qué?, quizás porque un poeta vierte sus maneras de sentir más íntimas en momentos muy precisos, y se trata de hacer que esos momentos coincidan con momentos similares tuyos, es decir, alguien te está explicando de manera maravillosa, que es lo que te pasa ahora, por qué tiembles ante algo tierno o te indignas ante una injusticia, etc., etc. Es un poco lo que el teatro al cine, la gente está viva y hay que prescindir de los trucos escenográficos o de voz, sólo hay un corto espacio entre el público y el actor. El cine es mucho más imperso-

nal más propenso a grandes producciones, trucos escenarios, sueldos, recaudaciones, etc. La novela, un poco, sufre también de esto, no tiene corsés, y a menudo estos agilizan la manera misma de prescindir de ellos. No quiero convertir esto en un alegato contra la novela, ni mucho menos, con lo poco que se lee esto sería casi un crimen, sino abrir una puerta a la poesía... esas que nos sabemos desde pequeños de corrido... "con diez cañones por banda, viento en popa...", "volverán las oscuras golondrinas..." etc., etc. y otras muchas que duermen en infinidad de libros polvorientos, esperando que una mano amiga los abra para poder dar todo lo que tienen dentro.

Que esa mano sea la tuya...

X. P.

*Peluquería
y Estética*

ABIERTO TODO EL DIA - HORAS CONVENIDAS

TRATAMIENTOS
DEPILACIONES
MAQUILLAJES
etc.

C/. PANTOMIMA, 3 - TEL. 357.59.31

CADAFAL

Plataforma de taulons elevada que es dreça en un lloc públic per a un espectacle; un acte solemne; el que es dreça per a l'execució d'un criminal. Tùmul.

(POMPEU-FABRA)

POESIA... Cavall d'un sol genet?

Recordo quan la poesia vingué a mi. La va en caminar, no per ella mateixa, doncs va en caminar, por per ella mateixa, doncs aparegué disfressada d'abatiment i lluita, una lluita a voltes descarnada i freda.

Però era ella. Poesia d'un sol genet?

M'esmunyiré del sotrac i no diré noms, però parlaré la poesia social i compromesa en la denúncia de totes aquelles coses denunciabls, arrelades a una consciència de classe, maleïnt si escau, qui no prengui part en ella fins enbrutar-s'hi.

Tants són els poetes inclosos aquí que goso, d'anomenar-los èpics, com èpica és la seva poesia.

Aquella poesia de passat, també va ésser juganera, senzilla i intimista. Alhora distressada la vaig prendre per joc, per remei de dolgudes culpes. Però era ella. Poesia d'un sol genet?

Els romàntics, tallaren la rigidesa de la forma Neoclàssica impregnant la seva poesia de matisos interns i sensibilitat creadora, oposant l'ànima individual al Phatos col·lectiu.

Tants són els poetes inclosos aquí que goso d'anomenar-los lírics com lírica és la seva poesia.

També hi ha qui diu no entendre la poesia i per tant considera al poeta, un pobre bohemi o un pelegrí de sensacions, calificant el gènere com un art menor. Per aquests no dedicaré més lletres.

Fent cavil·lacions de tot això, penso en la cultura definida anpliament per el conjunt de manifestacions que personalitzen a un poble, i empro la paraula poble per

definir a persones concretes que puc o podria conèixer, relacionades entre sí per una tasca de grup o per un inconscient col·lectiu —a vegades soterrat— però que inundarà d'una manera progressiva tots i cadascuns dels nostres actes.

La cultura —Poesia popular, no és una força irada, quimèrica, desarrelada del temps present. La seva manifestació no és desordenada fruit d'una festa improvisada, d'un estiu improvisat.

Apareix acompanyada d'alts funcionaris guardians, que cuiden la seva cara i vetllen pel seu nom.

Impresa en una plaça d'una font, el rodolí del vers beu de la gentilesa ciutadana. Ens hem apressat a ser genets d'un sol cavall?

Des d'aquest Cadafal, talaia o mirador, reclamo la lírica més pura, desproveïnt a la poesia de tot artilugi decorós de tota mena de lluita passatgera.

La poesia és l'antítesi de la mètrica i alhora mètrica pura.

No es pot definir allò que és viu; l'epitafi és patrimoni necrològic.

Doncs la vivacitat és moviment continu i per tant canvi i la poesia depen de la vivència; la seva forma és l'experimentació.

La presumpció i inspiració no seran mai genets del cor.

El genet cabal és aquell que recrea el que ja ha viscut.

La Poesia —Cultura popular neix de la flama lírica, com a expressió d'un sentit quotidià, sentit d'aquest que encercla d'una manera clara l'activitat èpica arrelada al temps, a la raça i a la vida.

D'aquesta manera trobem l'essència de la poesia.

Dins d'ella, tenen cabuda des del plor sense conhort, fins el crit de la tenora.

D'aquest darrer és el que us vull parlar, tot fent poesia d'aquesta que us acabo d'esbrinar.

“Pel carrer gran, vers la plaça de la font, riu i devalla gent, fent sonar la gralla i el timbal, en arribar a la plaça, es fa un toc ben fort, un espetec de petard, inicià l'esperat ball. D'una portalada gran, apareixen els gegants tres parelles i una vintena de nans, una colla de dimonis, tots amb el seu drac, també una bèstia desconeguda, ningú la vol mirar.

Ja la lluna riu, desvetllant el seu bell nas; la música segueix sonant, ara dins de l'envelat, i molts ulls desperts i grans ens miren, fent voleïà les mans, la carona de Sant Joan”.

J. Lluís Gallardo

laboratorio aficionado - bn y color - accesorios fotografia y cine - foto carnet - retrato y reportajes - fotocopias - reproducciones - EXPLANADA DE MONTBAU 7

DOS VISITANTS

Hem arribat al Montbau actual i no és perquè s'hagin esgotat les dades anteriors del territori, però algun dia havia de ser. De totes les dades, anècdotes i històries que sabem tots els montbauencs de la primera fornada, volem referir avui dues visites en certa manera il·lustres. Dubto que mai ningú arribi a fer la llista de tots els visitants que hem tingut, especialment essent alcalde de Barcelona un tal Porcioles que menava a Montbau totes les personalitats que podia com qui porta nens al zoològic.

De les dues visites que vull comentar avui, una va ser orquestrada amb totes les birimbòies del règim passat. L'altre per contra, es produí en el més absolut silenci i poca gent de conèixer-la. Hem refereix a dues personalitats contradictòries i opasades a causa de llurs tarannars i de llurs creences. M'estic referint, diguem-ho ja, al general Franco i a l'abat Escarré.

El general va passejar-se pel barri en un simulacre d'inauguració. Posats a inaugurar va fer-ho primer a la Residència que duia el seu nom i que feia anys que funcionava. Després va apareixer a l'Esplanada en un pòdium faraònic que es va muntar exprés i que podia haver suportat sis elefants com el de l'Esquerra. Era de bigues de ferro soldades "in situ", amb esquena també de ferro i coberta. Dins dels jardinetes del costat del carrer d'Angel Marquès deuen quedar els fonaments d'aquella faraonada per a desconcert dels arqueòlegs del futur.

La visita es produí a principis de l'estiu de 1962 i provocà, entre altres coses, la plantació de pins en diversos indrets.

No cal dir que els pobres pins no resistiren les calorades i van anar morint l'un rera l'altre. El passeig de la Vall d'Hebron fou endreçat. Els berenadors del camp de fútbol foren camuflats amb uns envans emblanquinats i a la plaça de la Vall, dita del "cruce" hi plantaren un bosquet d'acàcies amb test i tot que va desaparèixer l'endemà. Era el bosquet que viatjava amb l'inaugurador del fos-el què-fos. Hauria pogut dir: —Aquest barri no el conec, però els arbres em sembla haver-los vist abans. Si hagués sigut perpicaç, és clar.

De la mateixa manera viatjaven els "veïns" manifestant aquella "inquebrantable adhesión" i les banderes que van ser penjades dels edificis del trajecte, amb l'afegitó, per a aquest cas, dels escuts de les cooperatives que apareixien com a "promotores de la primera fase". Mai els havíem vist, aquest escuts, i mai més els veierem enlloc.

Però no tot van ser aparicions. També ocorregueren desaparicions. Així va desaparèixer la major part de l'escola estatal del carrer d'Arquitectura, en estat ruïnós abans d'inaugurar-se i apuntalada feia temps. D'un dia per altre les màquines se la van endur barrencs enllà i en el seu lloc s'hi improvisaren uns jardinetes amb arbres crescuts, bancs i jocs infantils. De l'escola mai més va saber-se'n res. Podeu resseguir els marges i veureu els fonaments a troços.

Altres coses no les veureu. No veureu com va ser pintada l'escala que baixa a l'esplanada, amb els cantells de color negre, per tal que el vell general no tingué dificultat de veure-la. Tota l'escenografia va ser inspeccionada una i altra ve-

gada per senyors cada vegada més mudats i amb més medalles. Al dia assenyalat hi era tothom. Uniformes verds cada cinc metres, boines vermelles i una colla de gent vinguda amb autocars aparcats on no es veiessin massa. Total: un éxit calculat, una explosió espontània d'entusiasme d'un poble que tenia ben assajat quan havia d'interrompre allò d' "españoles todos solamente una palabra para agradecer el entusiasmo que demostráis que viene a significar la unidad de los pueblos y las tierras de España"...

Per contra, poc abans, havia arribat un migdia, en el cotxe negre del monestir l'abat Escarré. Recorria silenciós el carrer d'Angel Marquès mirant atent el què Montbau era de veres, fins a aturar-se al davant de la casa on vivia el Dr. Antoni Mirada. Allí residia el monjo Gregori Maria Minobis, malalt. L'abat venia a veure'l a estar amb el seu germà de vots i de creences, a confortar-lo; a saber d'ell, a fer-li companyia. Dom Gregori Maria, monjo molt jove, d'esperit inquiet, moriria al cap de poc.

Si no hagués tingut la fortuna de topar-me amb l'abat no us ho podria contar, molt poca gent ho podria fer. Em sembla que calia dir-ho, perquè tothom sàpiga de quina manera neixia Montbau, entroncat amb una història oficial i amb la història secreta d'un país amb esperança.

Drogueria Monbau

AL SEU SERVEI amb:
Papers pintats - Pintures - Plàstics - Perfumeria
i tota mena d'artícles de neteja

Esplanada Monbau, 1

Telèfon 229 24 58

B A R C E L O N A - 3 5

SALVADOR

PERRUQUERIA MIXTA

ANGEL MARQUES 16-18, TDR 5
TELF. 3573044

LAVAR Y MARCAR 475'
TENIR+CORTAR+PEINAR 1900'
REFLEJOS 560'

La Vocalia d'Activitats ens informa que està preparant de nou, els viatges dominicals a la platja per aquest proper estiu. La recuperació d'aquesta antiga activitat de l'Associació de veïns és una aspiració de l'actual Junta. Tots redordem els emocionants viatges a la costa per remullar-nos una mica i poguer disfrutar del bon temps.

Volem fer saber a tots els jubilats i pensionats de l'Associació que totes aquestes activitats tenen un descompte especial per a ells.

Des de l'Associació de veïns hem de certificar l'existència d'un projecte de reparació de les plantes de la segona fase iniciativa del Patronat Municipal de l'Habitatge.

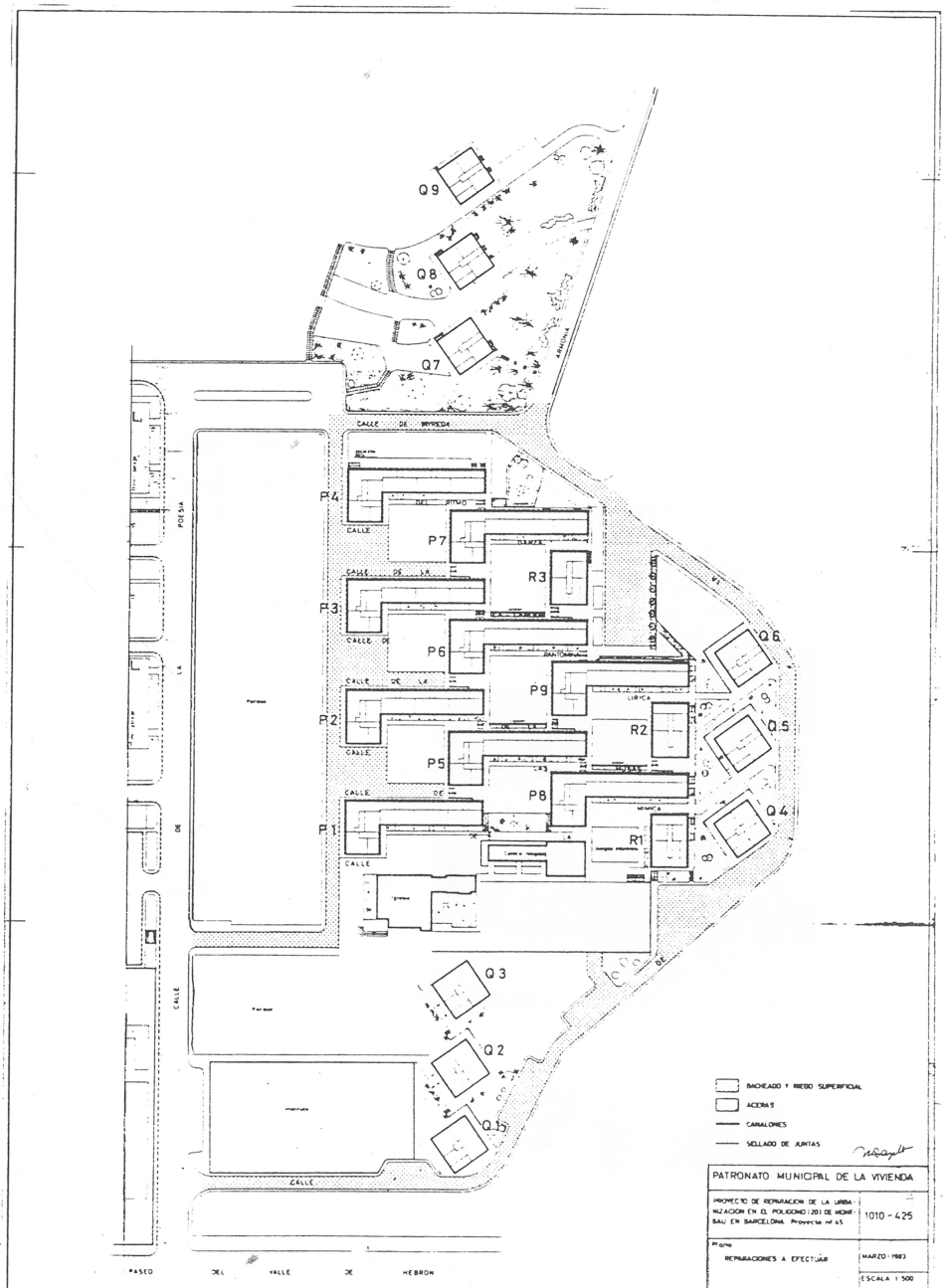
El projecte té com a finalitat optimitzar el funcionament respecte l'aigua i les humitats dels edificis, que tenen la planta baixa per sota el nivell de les places. Que es veuran, així, pavimentades i arranjades de nou.

De totes maneres, el Patronat encara ha de rebre la confirmació per part del Ministeri i de la Generalitat del pressupost.

NOTA DE LA REDACCIO

Com es costum en aquestes alçades de l'any la realització de la revista es veu compromesa per la manca de temps dels qui hi col·laborem. Una vegada més us demanem disculpes pel retràs.

Aprofitem l'ocasió per fer-vos saber que després de les vacances estiuques reprendrem la nostra activitat, amb la bona intenció de posar-nos al dia, tot aprofitant la Festa Major. Bones vacances.

EL NOU ANAGRAMA DE L'ASSOCIACIO.

Després d'una gestació lenta però no dolorosa, presentem l'anagrama que personalitzarà a partir d'ara la nostra Associació.

La cosa va començar quan vàrem veure que l'antic anagrama donava una imatge poc clarificadora del què era l'Associació, creant una certa confusió en associar el barri amb la ciutat, o si voleu a l'Associació amb l'Ajuntament. Això passava en un principi i el vell símbol ho manifestava clarament. Amb l'arribada de la democràcia les coses canviaren i calia renovar també els signes d'identificació.

Així doncs, la Junta es va proposar buscar una nova imatge, un nou símbol, i es va convocar una mena de concurs d'idees entre els associats.

Es van celebrar un parell de reunions sense que s'arribés a cap solució satisfactòria. Llavors per altres camins, pels camins dels professionals d'aquests temes, es va investigar quina podria ser la solució, i, entre tots, es va arribar a una proposta que hem de dir que ens complau.

L'Associació és formada per un conjunt d'individus ordenats a un sol fi: el millorament del barri. I aquest és l'emblema: un conjunt de punts fan la lletra inicial del nostre Montbau. No tots són iguals però tots projecten la seva ombra sobre el territori. Montbau és també cosa de tothom.

ART MONTBAU

El pròxim setembre l'"ART MONTBAU" obrirà les portes per setena vegada.

Totes les edicions han estat un èxit de participació, però creiem que encara hi ha d'haver veïns que practiquen alguna art plàstica que no ens han pogut acompanyar perquè desconeixen la seva activitat no l'hem pogut convocar personalment i no s'ha enterat de la convocatòria general, o bé d'altres que enterant-se'n, per excessiva modèstia, no s'han atrevit a presentar la seva obra, o per qualsevol altre causa.

Per això ara, per gentilesa d'aquest butlletí, us convidem a tots a participar a la setena edició d'"ART MOTBAU". Acompanyeu-nos en la trobada anual d'artistes de Montbau.

ANUNCIS PER PARAULES

CLASES DE INGLES

Estudiante de Filología Inglesa se ofrece para recuperaciones y clases de perfeccionamiento. LUISA: Tel. 229 90 88

EL CHEF LES RECOMIENDA:

Nuestro Chef se ha ido de vacaciones dos meses y un día, en lugar suyo el dueño de la fonda Pepe, cátedra donde se educó nuestro bienamado chef a base de tapas y bocadillos finos, se dispone a obsequiarles con el fastuoso menú pare este bimes.

Queridos discípulos, que menos que corresponder a un súplica de un exalumno aventajado, tomad nota de los platos siguientes:

PRIMER PLATO: un disco de un amiguete nuestro, ¿será vulpe, será sorro? David Bowie - Changesone... attention please a Odisea Espacial, Rebel rebel, etc... unas 680 ptas. RCA.

Para paladares finos... Temas de la película "Muerte en Venecia" con música de Gustav Mahler, se pueden oír las góndolas deslizarse por los canales, se lo juro oiga. Unas 500 ptas. De la casa Deutsche Gramophon. Serie Privilege.

SEGUNDO PLATO: vamos a hacer un poco de futurismo, y veremos el "Barrio-nuevo" que nos quiere montar en el libro 1984 de George Orwell... Destinolibro núm. 54, unas 300 cucas. Ah!! y una poca de poesía: Antología Pedro Salinas de Edit, Alianza por unas 300 cucas, también Salinas, sólo habla de amor, ¿sólo?

TERCER PLATO: Keskesé la poesía? ¿puede una película ser poesía? Probemos con "El Sur" de Victor Erice y a ver que pasa.

El maestro del chef
KANTA KUNTA

CULTURA GASTRONOMICA

Motllo d'arròs amb ou a l'indiana (5 persones)

Ingredients:

5 ous
400 grs. d'arròs
oli, sal i vinagre

Salsa:

1 ceba
200 grs. de mantega
1 cullerada de Curry
1/2 litre de beixamel clara o
crema de nata, si n'hi ha
sal i pebre

Suggestència:

Aquest plat es pot preparar de dues formes:

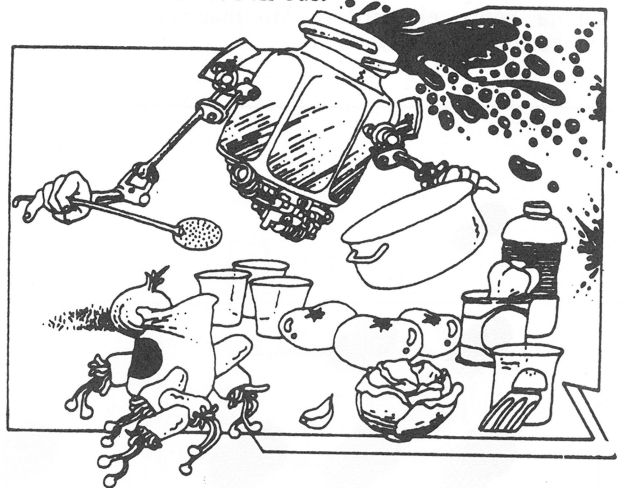
- fer els ous escalfats
- fer els ous dusos

Preparació:

Bullir l'arròs amb aigua, sal i una mica d'oli, escorre'l i fer un motllo amb un forat per l'ou.

Es fregeix la ceba en la mantega a foc lent, abans que prengui color s'hi afegeix la salsa Curry i la beixamel.

S'amaneix amb sal i pebre i es deixa coure durant cinc minuts. Es tira per damunt de l'arròs i els ous.

Per la versió a), es couen els ous durant cinc minuts per què el rovell quedi líquid. Per la versió b), es bullen els ous en tres parts d'aigua i una de vinagre. Quan l'aigua estigui bullin s'hi tiren els ous crusos sense closca, tenin en compte que no es trenqui el rovell, s'abaixa el foc al mínim i quan el rovell sigui dur es treu i es posen el aigua freda, després s'han de posar sobre un drap.

Modista

AURORA

Corte y Prueba

Academia Corte y Confección

« Sistema Feli »

BENLLIURE, 21

BARCELONA - 35

HELADERIA JANA GRANJA

Batidos ~ Tartas heladas

Concesionario de «LA JIJONENCA»
salón de reuniones
servicio a domicilio

GALERIAS DE MONTBAU

Tel. 358 70 53

Horchata de chufa ~ etc.

Granizado de limón ~ Granizado de café ~ Helados ~ Leche merengada

Qui rep aquest full té molts avantatges

CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA

ESTAT D'ADQUISICIÓ RÀPIDA D'INGRESSOS DESPESSES

COMPTE FAMILIAR

DATA D'ADQUISICIÓ: 1987-10-15

DATA D'ADQUISICIÓ: 1987-10-15

DATA D'ADQUISICIÓ: 1987-10-15

DATA	DESCRIPCIÓ	DEBIT	CREDIT	DEBIT	CREDIT
1987-10-15	INGRESSOS PER RECIBIR		235.000,00		235.000,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		754.000,00		754.000,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		103.000,00		103.000,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		1.500,00		1.500,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		20.000,00		20.000,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		3.000,00		3.000,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		11.500,00		11.500,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		30.000,00		30.000,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		71.000,00		71.000,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		11.500,00		11.500,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		1.110.775,00		1.110.775,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		235.000,00		235.000,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		120.000,00		120.000,00
1987-10-15	INGRESSOS PER TALLERS		235.000,00		235.000,00

Amb el **COMPTE FAMILIAR** vostè sap que ha pagat cada any de llium, de telèfon, d'escola, de reparacions..., de tot el que vostè ens demani.

A més, amb el **COMPTE FAMILIAR**:

- pot obtenir un crèdit immediat sense avaladors
  - pot tenir una assegurança gratuïta d'accidents de 500.000 pessetes
  - pot tenir una perfecta i gratuïta administració d'ingressos i despeses
  - pot obtenir 50.000 pessetes com a «Atencions Familiars»
  - pot disposar de la targeta de crèdit «Master Card»
  - i tots els altres serveis i recursos ja coneguts de la Caixa de Catalunya.
- Demani a qualsevol de les nostres Oficines el Fulllet Informatiu núm. 1.

CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA
LA CAIXA DE TOIS